[Ingmar Wagner.]
lovlig vis er afsluttet mellem arbejdernes og arbejdsgivernes organisationer. Her er jo tale om et groft indgreb i faglige aftaler, og noget sådant bør folketinget afholde sig fra. Man skulle mene, at folketinget allerede var blevet belært om, at det ikke uden videre kan bryde ind i de faglige overenskomster. Jeg kan blot henvise til arbejderklassens magtfulde demonstrationer imod mæglingsforslagets ophøjelse til lov. Burde de ikke advare tinget imod endnu en gang at bryde ind i arbejdernes overenskomster? Folketinget har pligt til at respektere lovligt indgåede aftaler på arbejdsmarkedet. Jeg kan også henvise til det, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde, at folketinget jo har været med til at lovfæste disse aftaler, da det ophøjede mæglingsforslaget til lov i april måned.

Hvad der også er værd at bemærke i denne sag, er, at dette indgreb overfor organisationerne ikke vil hjælpe ungdommen en tøddel. Hele den omfattende kampagne, der af de borgerlige partier og deres presse er ført imod de forbund, der har lærlingeskalaer, har efter mit partis opfattelse udelukkende haft til opgave at vende opmærksomheden bort fra det, der må være det centrale i dag: en saglig indsats fra statsmagtens side — naturligvis også fra erhvervslivet — for at skaffe beskæftigelse til de store årganges ungdom. Det foreslåede indgreb giver ikke mere arbejde; det er et angreb på arbejderbevægelsen og betyder derfor ingen hjælp til ungdommen, tværtimod. Hvad nytter det at ophæve lærlingeskalaerne i fag, hvor det med sikkerhed kan siges at når lærlingen har fået sit svendebrev, kan han træde ind i de arbejdsløses rækker eller eventuelt blive ufaglært arbejder? Så er det i realiteten sådan, at lærlingen gennem fire år har arbejdet for underbetaling, medens arbejdsgiveren gennem lærlingeuddannelsen har sikret sig en billig arbejdskraft.

Ordførerne i denne sag har jo i dag haft besøg fra Dansk Typograf-Forbund, og der kan være grund til at se på, hvad udvalgets ændringsforslag efter det, der blev fremhævet i dag, kommer til at betyde for typograffaget. Det er forståeligt, at typograferne føler, at der her ikke er tale om et sagligt lovgivningsarbejde, men om et angreb på arbejdernes organisationer, et angreb på faglige rettigheder, som måske oven i købet — det kom typograferne frem med på mødet i dag — er inspireret af bogtrykkerinteresser; jeg ved ikke, om det er rigtigt, men det blev i hvert fald fremhævet. I mere end 50 år har der været lærlingeskalaer hos typograferne, og faget har ad denne vej sikret sig en harmonisk tilgang af arbejdskraft. Dette fag har en uddannelse af sine lærlinge, hvorom man vistnok kan sige, at den har været et eksempel for andre fag; faget har vel endda gennemført forhold, som er betydelig bedre end dem, der er foreslået i det lovgivningsarbejde, vi behandler i dag. Desuden findes der — det er værd at bemærke — ifølge typografernes oplysninger til partiernes ordførere indenfor dette fag mere end 400 uudnyttede læresteder. På trods af lærlingeskalaerne er mulighederne altså ikke fuldt udnyttet.

Hvis folketinget ikke respekterer de bestemmelser, der var med i forligsmandens mæglingsforslag, som jo blev vedtaget og skal gælde indtil 1. marts 1958, vil det betyde, at folketinget f. eks. i typograffaget nedbryder det dygtige lærlingearbejde, som gennem en årelang indsats er udført. Vedtages lovforslaget og udvalgets ændringsforslag, vil der her blive mulighed for, at de arbejdsgivere, som af faglige grunde ikke kan sikre lærlingene en forsvarlig uddannelse, men som blot er interesseret i billig arbejdskraft, kan udnytte lovgivningen, og på samme måde kan man risikere det går i en række andre fag. Jeg ved, at også handels- og kontormedhjælperne er meget nervøse for det indgreb, der her er tale om.

Kommunisterne kan ikke medvirke til en politik som denne. Skulle folketinget gennemføre dette indgreb imod arbejderbevægelsen, samtidig med at der af udvalget er foreslået andre forringelser af det foreliggende lovforslag, så kommer kommunisterne til at forbeholde sig deres stilling. Jeg er bange for, at loven bliver en begrænset hjælp til ungdommen, nærmest en narresut for visse fag, når det drejer sig om fagskoler. Vi er enige i, at der må gøres noget for de store årganges unge — derom er der ingen tvivl — der skal sikres dem uddannelse og beskæftigelse. Men det sker ikke ved at op-